

ქართული – Georgian

რა არის შესაძლებელი...

By John SHORTELL

საავტორო უფლება © 2004 წლიდან 20 21

ეს არის ამბავი, რომელიც გაგაოცებთ და შეიძლება გაგიჭირდეთ იმის მიღება, რაც რეალურად მოხდა. თუ თქვენ არ ჰქონდა "სასწაული, როგორც" ლონისძიება თავს, ან ყოფილა მოწმე ერთი, ახლა თქვენ იცით, თქვენ არ ხართ მარტო და ეს 's ok ამაზე ლაპარაკი. ამ სასწაულებიდან ბევრი ხდება და ხალხი მათ უარყოფს გარშემომყოფთა დამოკიდებულების გამო. მე დალოცვილი ვიყავი დედათ, რომელსაც სჯეროდა

სასწაულების და აღზარდა ეს ჩემში.

ეს ISN 't მხოლოდ ამბავი, ეს 's შესაძლებლობა თქვენ უნდა ვისწავლოთ, რომ ყველაფერი შესაძლებელია თქვენს ცხოვრებაში. მოთხრობის საშუალებით მე ვისაუბრებ იმაზე, რაც ვისწავლე და როგორ შევძელი ამ უნარების პრაქტიკა და განვითარება, რაც მე მჯერა, რომ ჩვენ ყველას გვაქვს.

მე უბრალოდ არ ვხვდებოდი რა იყო საჭირო, თუმცა ადრეულ ასაკში ვენდობოდი იმას, რაც ინტუიციურად ვიცოდი და 28 წლის ასაკში დავიწყე აქტიური ვარჯიში, პრაქტიკა და ამ უნარების განვითარება იმდენად, რამდენადაც ეს ამბავი არა მხოლოდ შესაძლებელი იყო, არამედ ალბათ, შესაძლოა, გარდაუვალიც კი. ჩემი მიზანია, გაჩვენებთ, რომ თქვენ შეგიძლიათ ვისწავლოთ ამ უნარების და შექმნას ცვლილება თქვენს ცხოვრებაში, მიუხედავად იმისა, ვითარებაში თქვენ აღმოჩნდეთ.

თუ თქვენ დაინტერესებული ხართ თქვენი ცხოვრების და გარემოებების კონტროლის აღდგენით, წაიკითხეთ და დამიკავშირდით, რათა ჩვენც დავიწყოთ პროცესი თქვენთვის. თუ თქვენ უკვე ხართ კონტროლის ყველაფერი და ეს არის გლუვი მცურავი თქვენთვის მაშინ თქვენ, როგორც მე. მე არ ვეძებდი იმას, რასაც აქ ვთავაზობ, რადგან მე უკვე წარმატებული ვიყავი და უკვე ვქმნიდი პატარა სასწაულებს ჩემს ცხოვრებაში. რა მივხვდი არის, რომ, რა შესთავაზეს ჩემთვის, როდესაც მე ვიყავი 28 საშუალებას დ მე ადვილად ასწავლიან სხვები ზუსტად რა გავაკეთო. ბევრი ჩემი ცხოვრება მინდა ვისაუბროთ ამ თი სხვები და ისინი არ იყვნენ იმ ადგილას, რომელიც მათ მიიღეს ან გაგებულნი, რაც მე გაზიარების შესახებ. ეს შეიძლება შენც. ზოგიერთ ჩვენგანთან ერთად, ჩვენი გაკვეთილი არის უკეთესი

გავუზიაროთ სხვებს ის, რაც უკვე ვიცით. იყიდება s Ome თქვენ სწავლის ამ ინფორმაციას თავს არის პრიორიტეტი .

რაც არ უნდა იყოს თქვენთვის, გარწმუნებთ, რომ თქვენთვის აქ არის ღირებული მაშინაც კი, თუკი მხოლოდ ყინულის დამსხვრევა ხდება, რაც ის, რაც ჩვენ შეუძლებლად მიგვაჩნდა, რეალურად შესაძლებელია და შესაძლოა გახდეს სავარაუდოც ...

კარგი, ასე რომ, ჩემი მანქანის საჭესთან ჩამეძინა და ბოძს გადავეყარე და ის სადამო ინტენსიური თერაპიის განყოფილებაში აღმოჩნდა და სამედიცინო პერსონალი არ ელოდა, რომ მე ღამეს ვიცოცხლებდი. მეორე დღეს მინდოდა ჩემი ფილტვების 1.5 და სხვა ორგანოების ამოღება ... 2.5 დღის შემდეგ საავადმყოფოდან გამოვედი ოპერაციის გარეშე.

□სე

რა არის შესაძლებელი როცა

- მე ვიცი ჩემი მიზანი
- მე ვენდობი საკუთარ თავს იმ დონემდე, სადაც მზად ვარ მივყვე ჩემს ვნებას და გულის სურვილებს და ვაფასებ საკუთარ მგრძნობელობას და შთაგონებებს

ცხოვრება ავტოკატასტროფამდე

მე მთელი ცხოვრება ვიცოდი, ეხმარება ხალხს ენდობა საკუთარ თავს და მათი შიდა ინტუიცია. მე დავიწყე ბიზნესი, რომელიც ასწავლის ხალხს, საიდან მოვიდნენ, სად მიდიან და რატომ არიან აქ, სულიერად ესმით საკუთარი თავის. მე უკვე ასწავლის ამ ნაწილში მას შემდეგ, რაც 1987 წელს .

იმის მაგივრად, რომ ამ სულიერი ბიზნესის განვითარება გამეფანტა და სხვა ბიზნესი დავიწყე .

როდესაც ჩემი ბიზნესი იზრდებოდა და მართლაც იწყებოდა, ეს იყო იმიტომ, რომ მე ვიყავი ორიენტირებული ადამიანების ჯანმრთელობაზე დახმარებაზე, როდესაც საკუთარ ჯანმრთელობაზე გულმოდგინედ ვმუშაობდი. მე ვიღებდი წარმოუდგენლად ძლიერ საკვებ დანამატებს და ყველას ვუზიარებდი ჩემს შედეგებს (რაც შეიძლება იყოს ამ დანამატების შედეგად) .

მას შემდეგ რაც დავიწყე ამ დანამატების მიღება, თითქოს რაღაცეები შეიცვალა ჩემს ორგანიზმში. მე დიდი ხნის წინ გავიგე, როდესაც ვინმე იღებს დამატებებს და ისინი ვერ ამჩნევენ რაიმე განსხვავებას, მაშინ დანამატები შეიძლება არასაკმარისი იყოს იმ ადამიანის საჭიროებისთვის. ყურება ხალხი ცხოვრობს ცვლილება, და ვხედავთ ing მათ გამოჩენა დაიბრუნოს მათი ჯანმრთელობის და rid ding თავს ტკივილი, რომ მოვიდა უბრალოდ მიიღოს, იყო ძალიან ინსპირირებით ჩემთვის. ჩემი ცხოვრების უმეტესი ნაწილი ტკივილში მქონდა გატარებული და ვერავინ შეძლო აეხსნა რამდენიმე მარტივი ჭეშმარიტება,

რომელიც როდესაც მათ განვახორციელებდი, დიდ გავლენას ახდენდა ჩემს ჯანმრთელობაზე. სწორედ მაშინ გავამახვილე ყურადღება იმ დახმარებაზე, ვისაც ოდესმე სურდა დახმარება.

მე პირადად დავპირდი, რომ როდესაც ჩემი ნარჩენი შემოსავალი ამ ჯანდაცვის ბიზნესიდან თვეში 5000 დოლარს მიაღწევდა, მე დავბრუნდებოდი ხალხის დასახმარებლად სულიერად საკუთარი თავის გააზრებაში და ცხოვრების გზაზე. ჩემი შემოსავალი თვეში 10 000 დოლარს აღემატებოდა და დავივიწყე ჩემი დაპირება. მთელი ყურადღება გამახვილდა მეტი შემოსავლის გამომუშავებაზე. რატომღაც დავიწყე ჩემს ირგვლივ მყოფი ადამიანების მოსმენა, რომელთა ყურადღების ცენტრში იყო ფული. მე არ აცნობიერებენ ვიყავი off სიმღერა რა *მე* მინდოდა ამის გაკეთება *ჩემს* ცხოვრებაში.

რამდენად ხშირად ხდება ისე, რომ რასაც ჩვენი გული ყვირის, ჩვენ ვაჩერებთ მანამ, სანამ სხვა რამ არ მოხდება. დღეს ადამიანების უმეტესობისთვის ეს ხშირად ფულთან არის დაკავშირებული.

მაშინ იყო რომ

ავტოგარია 2003 წლის 29 ივნისს

მე ხელს ვუწყობდი ხელმძღვანელობის ბანაკს ჩვენი ჯანმრთელობის ბიზნესის ლიდერებისთვის იმ შაბათ - კვირას ქალაქგარეთ. ყველა დაღლილი იყო და კვირას შუადღისას შინისაკენ გაემართნენ. საღამოს 4 საათზე დავტოვე, რადგან სახლისკენ მიმავალ გზაზე ვახშობდი რამდენიმე კლიენტთან ერთად. ლინეტი (ჩემი მაშინდელი ცოლი), ელენე (ჩემი და) და ზოგი სხვა დაჟინებით მოითხოვდნენ, რომ მე მყავდა ვინმე, ვინც ჩემთან ერთად გამიწევდა კომპანიას. მე ძალიან ნათლად ვამბობდი, რომ მარტო უნდა წავსულიყავი.

გავედი დიდი განწყობით, ნამდვილად კმაყოფილი იმ სამუშაოთი, რაც შაბათ - კვირას გავაკეთეთ. შაბათ – კვირა იყო იმის შესახებ, რომ დავეხმაროთ ადამიანებს იყვნენ პასუხისმგებელნი თავიანთ წარმატებებზე და გააცნობიერონ, რომ მათ აქვთ კონტროლი მათ ცხოვრებისეულ შედეგებზე.

სამ საათში მოგზაურობიდან დაახლოებით ერთ საათში მივედი ქალაქში და ძალიან დაღლილი და მძინარე ვგრძნობდი. ამ ქალაქის მეორე მხარეს საჭესთან ჩამეძინა. როგორც ჩანს, ვიღაც მიყვებოდა და მათ თქვეს, რომ ქსოვა დავიწყე, მაგრამ დარჩა გზის პირას და ასევე დაიწყო შენელება.

ჩემი მანქანა გადავიდა გზის გასწვრივ შემდგომი მოძრაობისას და როდესაც გზის მეორე მხარეს მდებარე თხრილს დავეჯახე, აირბაგები გაიბერა და მე გამეღვიძა. როდესაც აირბაგები იფრქვევა მანქანა ივსება თეთრი ფხვნილით და ამიტომ ვერაფერი დავინახე. მე ვერ ვხვდებოდი რატომ ვერაფერს ვხედავდი.

იმის გამო, რომ მე საერთოდ ვერაფერს ვხედავდი, წარმოდგენა არ მქონდა, სად უნდა მეხელმძღვანელა მანქანა და მარჯვენა მარცხენა კარის გასწვრივ ჩავარტყი, მე უფრო მარცხნივ მივმართე და შემდეგ მივაღექი სანაპიროზე მილით (სავალი ნაწილი) და ორი წინა საბურავი აფეთქდა. შემდეგ მე მარცხნივ შევუღექი კარიბჭეს და შემობრუნდა მარცხნივ. ვიგრძენი, რომ მანქანა მიდიოდა დიდი სანაპიროდან და მიდიოდა ქვემოთ. ეს იყო ღრმა "V" გადინება. მე ვიყავი ბოლოში გადინების მიმართულებით მის გასწვრივ.

საჭაერო ბალიშის მტვერი უკვე საკმარისად იყო დაწეული, რომ დავინახე ელექტროენერჯის ბოძი, რომელიც ჩემს წინ ამოდის ... ძალიან სწრაფად. მე შევეცადე გადამეყვანა და მანქანა საჭეს საერთოდ არ პასუხობდა (მოგვიანებით გავარკვეე, რომ საბურავები აფეთქდა).

იმ მომენტში, როდესაც დავინახე, რომ ბოძი ამოდის, ჩემი ცხოვრება თვალწინ გადავიდა. მე ვნახე ლინეტი (მაშინ ცოლი) და ამბერი (ქალიშვილი 3 წლის) და ჩემი მიზანი და ვიცოდი, რომ ეს არ იყო ჩემი სიკვდილის დრო.

ჩემს ანგელოზებს მკაცრად ვუთხარი

”ეს ასე არ არის, ჩემი დრო არ დამთავრებულა!”

იმ მომენტში, როდესაც ეს ვთქვი, თეთრი შუქი შემოვიდა მანქანაში ზემოდან და შემომიტრიალდა მორევში და დამხვია დამცავი ენერჯის ქოქოში. ამავდროულად მე მომეცი ხედვა, რომ მანქანა დაეჯახა ბოძს და მოვიდა ჩემთან ერთად დასასვენებლად, შემდეგ მე მივდივარ მანქანის წინ და ორი კაცი მეხმარება, ერთი ჩემს ორივე მხარეს. მაშინ ვიცოდი რომ კარგად ვიქნებოდი.

დავმშვიდდი და ავარიაში ჩავვარდი, ვიცოდი რომ კარგად ვიქნებოდი. *შიში საერთოდ არ მქონია და მთლიანად ვენდობოდი.*

მთელი დრო გონზე ვიყავი და მანქანის დასვენებისთანავე ვიცოდი, რომ ჩემი გულმკერდის ტრავმა სერიოზული იყო, მაგრამ მე არასოდეს დავუშვებდი, თუნდაც წაშში, რაიმე აზრის, რომ მოვკვდებოდი. მე ვენდობოდი იმ ხედვას, რომელიც მივიღე ჩემი სულიერი დამხმარე გუნდისგან, რომელიც ავარიისგან შორს მიდიოდა და კარგად ვიყავი.

მანქანა დაეჯახა ბოძს (პოლიციის შეფასებით 85 კმ/სთ) მანქანის წინა ნაწილის ცენტრში და შემდეგ დაისვენა. მომდევნო ადამიანმა მითხრა, რომ ჩქარა ჩავდიოდი ბოძზე. როგორც ჩანს, ეს ხდება, რადგან ადამიანები ვერ ხვდებიან, რომ მათ დააჩქარეს ამაჩქარებელი და არა მუხრუჭი.

მანქანა დაისვენა და მე სასოწარკვეთილი ვიბრძობდი, რომ ფილტვებში ჰაერი შემეყვანა. ქარივით იყო (მოგვიანებით აღმოვაჩინე, რომ ფილტვები სისხლით მევსებოდა).

სისხლი არსად იყო. ფაქტობრივად, უბედური შემთხვევისგან მიღებული ერთადერთი ჭრილობა იყო ჩემი მარჯვენა წვივის მცირე ჭრილობა, რომელიც მხოლოდ ერთ სანტიმეტრ სისხლს სდიოდა.

ორი მამაკაცი მივიდა მანქანის გვერდით და მე დავიყვირე რომ მანქანა იწვის (აირბაგის მტვერი კვამლს ჰგავდა) მათ სცადეს მანქანის კარის გაღება და ელექტრო შოკისგან უკან დაიხიეს.

ჩვენ მივხვდით, რომ მანქანა ელექტრიფიცირებული იყო მანქანის ბატარეით.

ახლა უკვე შევძელი მცირე ამოსუნთქვის გაკეთება.

მე გულწრფელად ავიღე ნაღდი ფული, \$ 700, რომელიც მქონდა კონსოლსა და მობილურ ტელეფონში.

მათ არაერთხელ სცადეს კარის გაღება, სანამ მძღოლის კარი არ გაიღეს და თითები კარის ზედა ნაწილში ჩასვეს, სადაც ის დაკეცილი იყო, შემდეგ კი გაიყვანეს. მთელი დრო, როდესაც ისინი კარს იჭერდნენ, განიცდიდნენ ელექტრო შოკს. მანქანის ყველა პანელი დაკეცილი იყო. მანქანა საკმაოდ მოკლე იყო! მძღოლის კარი ასევე დაზიანდა თხრილში.

როდესაც კარი ღია იყო, მათ თქვეს, რომ არ შეეხოთ მეტალის ნაწილს. ასე რომ, მე ძალიან ფრთხილად შემოვტრიალდი ინჩზე ინჩზე და დამოუკიდებლად გამოვედი. ორმა კაცმა თითოეული მკლავი აიღო და მანქანის წინ წამიყვანეს, სადაც მე დავჯექი. ეს მოხდა ისევე, როგორც ხედვა მქონდა.

გულში ვიცოდი, რომ თუ დავწექი, მოვკვდებოდი. ვიცოდი, თუ ჯდომა დავრჩებოდი, კარგად ვიქნებოდი. მე მუხლებზე ვიჯექი და ხელები მკერდზე მეჭირა და თავი წინ მქონდა დახრილი. როდესაც დავჯექი, დავიწყე ენერჯის მიწოდება სხეულში და დავინახე გონებაში ყველაფერი, რაც შიგნით უკეთესად გამოსწორდა, ვიდრე ადრე. ყოველ წამს მე ვიყავი ორიენტირებული ჩემი სხეულის აღდგენის სამუშაოზე.

მანქანები ყველგან ჩერდებოდნენ.

საჭაერო ბალიშები არაეფექტურია მრავალჯერადი შეჯახების ავარიაში, რადგან ისინი იშლება პირველი დარტყმით, რაც ჩემს სიტუაციაში იყო თხრილი და არა მაშინ, როდესაც ეს მჭირდებოდა. საჭაერო ბალიში მაშინ უსარგებლო იყო, როდესაც ბოძს დავეჯახე (ფაქტობრივად, საჭეზე იყო ჭანჭიკები, სადაც მე მას დავეჯახე).

ზამთრის კვირას შუადღის 5 საათი იყო, ჯერ კიდევ მსუბუქი იყო, მაგრამ ციოდა, მოღრუბლული, ცივი ნიავი უბერავდა.

ხალხი გარბოდა.

ჩემ გვერდით მოხრილი ქალი გამოვიდა და თქვა, რომ მედდა იყო. მან დამისვა რამოდენიმე კითხვა, რომელიც მახსოვს, რომ ვთქვი, რომ კარგად ვიყავი, მაგრამ ძალიან მტკიოდა და სუნთქვა მიჭირდა.

ვიღაცამ ვერცხლისფერი "კოსმოსური საბანი" შემომაცენა ჩემ გარშემო სითბოსთვის. ზურგზე ცივი ნიავი უბერავდა.

ლინეტი ჩემს უკან დაახლოებით ერთი საათის განმავლობაში მიდიოდა, ასე რომ ვიცოდი რომ მჭირდებოდა მასთან დარეკვა. მე ასევე ვიცოდი, რომ ის ჯერ არ იყო მობილური დიაპაზონში. მის მანქანაში იყვნენ ამბერი, აპრილი (დედინაცვალი) და ჩემი და ელენე, რომელიც ტყუპებზე ძალიან ფეხმძიმე იყო.

დავრეკე და შეტყობინება დავტოვე,

”გამარჯობა ძვირფასო, უბრალოდ გაცნობებთ, რომ მე ცოტა ხუმრობა მქონდა და ისინი საავადმყოფოში მიმიყვანენ შესამოწმებლად. □ველაფერი კარგადაა.”

შემდეგ მე დავურეკე მაიკლს, ჩემს ახლო მეგობარს, რომელიც ბანაკში იყო და ცხოვრობდა იმ ქალაქში, რომელიც ახლახან გამოვიარე, რომელიც სულ რაღაც 10 წუთის სავალზე იყო.

დავურეკე და ვუთხარი:

”მაიკლ მე სერიოზული ავტოავარია მქონდა და შენი დახმარება მჭირდება. ლინეტი მალე აქ იქნება და მე მჭირდება აქ როცა ის მოვა, მე ვარ ასეთ და ასეთ გამორთვაზე.”

მაიკლი ადგილზე მივიდა დაახლოებით 10 წუთში

მაიკლს ვთხოვე, ეძებნა ორი მამაკაცი, რომლებმაც მანქანიდან გადმომავდეს, რადგან მინდოდა მადლობა გადამეხადა. მაიკლი დამიბრუნდა და მითხრა, რომ არავის არ უნდა შეხებოდა მანქანას, რადგან ბოძი, რომელსაც მე დავარტყი, 66 000 ვოლტს იტევდა და რომ იზოლატორები გატეხილი იყო, ხოლო სამი მავთული ხლართოდა ძელზე და მანქანის გავლით. მისი თქმით, ვინც მანქანას შეეხებოდა, ალბათ მოკვდებოდა.

მან გადაინაცვლა ბრბოში და ყველას ჰკითხა, იცოდნენ თუ არა ვინ იყო ის ორი ბიჭი, ვინც გამიყვანა. მან ვერ იპოვა ისინი და ხალხმა თქვა, რომ შემთხვევის ადგილი არავის დაუტოვებია.

პოლიცია მოვიდა და მკითხა, მარტო თუ იყავი მანქანაში. მე ავტომატურად ვუთხარი "არა" საერთოდ არ მიფიქრია რატომ მეკითხებოდნენ. წავიდნენ და დაბრუნდნენ და ისევ მკითხეს, მარტო მანქანაში ვიყავი და ისევ ვუთხარი "არა". ისინი მესამედ დაბრუნდნენ და დიდი შემფოთებით ჰკითხეს: "იყო ვინმე თქვენთან ერთად მანქანაში?". მივხვდი, რატომ მეკითხებოდნენ ისინი, როცა სხეულს ეძებდნენ. გამიკვირდა რომ ვთქვი არა და ახლა ვთქვი "არა, ჩემთან ერთად არავინ იყო მანქანაში".

სასწრაფო დახმარების მანქანა მოვიდა.

სასწრაფო დახმარების თანამშრომელმა დამისვა კითხვები. შემდეგ მან დაადგინა, რომ მჭირდებოდა უახლოესი ქალაქის მთავარ საავადმყოფოში წასვლა

სასწრაფო დახმარების თანამშრომლებმა ჩემი ხერხემლის დაფაზე დადება სცადეს. მათ მხოლოდ 2 სმ -ით უკან გადამიყვანეს და მე ვყვიროდი, რომ გაჩერებულიყავი. ტკივილი წარმოუდგენელი იყო და ვიცოდი, რომ ჩემს სხეულში არსებული ყველა დამაბულობის გამო მათ არ შეეძლოთ ჩემი დაწევა. შემდეგ მათ ისევ თავდაყირა დამიბრუნეს.

მე მჭიდროდ უნდა მეჭირა ჩემი სხეული, რომ დავიცვა ის აშკარად გატეხილი ნეკნებით. მე ვიცოდი, თუ ისინი დამამცირებდნენ ისე, როგორც აპირებდნენ, რომ რაღაც საშინელი მოხდებოდა, რამაც შეიძლება ჩემი სიკვდილიც კი გამოიწვიოს.

ჩემს თავში მე ვკითხე ჩემს ანგელოზებს "რას ვაპირებ?"

ჩემმა ანგელოზებმა თქვეს, რომ მე მტკიცედ უნდა ვიყო და ხელში ავიყვანო და ვუთხრა მათ რა უნდა გააკეთონ. ჩემმა ანგელოზებმა მითხრეს: „გაუმეორე ხალხს ის, რასაც ჩვენ გეუბნებით თქვენ“.

ასე რომ, მე მტკიცედ გავუმეორე სასწრაფო დახმარების კაცი, რასაც ჩემი ანგელოზები მეუბნებოდნენ, მაგრამ არ მეუბნებოდნენ, საიდან მოდიოდა მითითებები,

”ეს არის ის, რასაც ჩვენ ვაპირებთ, რამოდენიმე მამაკაცი დაიკავეს ხერხემლის დაფას ვერტიკალურად ძლიერად ჩემს ზურგზე და ნელ -ნელა უფრო და უფრო ძლიერად მიბიძგეს მანამ, სანამ არ შევძლებ ყველა კუნთის მოდუნებას (რაც ძალიან გამიჭირდა სხეული ერთად) და მე მივცემ უფლებას დაფას აიღოს მთელი ჩემი წონა. როდესაც თავს მოდუნებულად ვგრძნობ და კუნთები მოვიშორე, მაშინ მთლიანად ვეყრდნობოდი დაფას. შემდეგ ჩემს სიგნალზე თქვენ შეგიძლიათ დაიწყოთ დაფის დაწევა ძალიან ნელა და შეუფერხებლად, ასე რომ მე არ დავიძაბო კუნთები. მას შემდეგ, რაც მე ვარ დაქვეითებული, შეგიძლია გამიყვანო დაფის გასწვრივ. ამას დაახლოებით 15 წუთი დასჭირდება "

მე თავი ფსიქიკურად შევიკრიბე, რადგან ამ მომენტში გამიჩნდა სრული ნდობა ამ ადამიანებისა და ჩემი ანგელოზების მიმართ. ვიცოდი, რომ სიცოცხლეს მათ ხელში ჩავდებდი. მათ ეს გააკეთეს და მე ვთქვი, რომ დავიწყო ჩემი და დაფის დაწევა, მაგრამ ის უნდა იყოს გლუვი და ნელი! ცოტა ხანი დასჭირდა. როგორც კი დამიწიეს, ვუთხარი, რომ დაფაზე გამეყვანათ.

მათ ეს გააკეთეს და შემდეგ ტროლეიბზე ამიყვანეს.

მამაკაცი სასწრაფო სამედიცინო დახმარება ჩემთან ერთად მოვიდა.

ერთხელ სასწრაფო დახმარების მანქანაში მან თქვა, რომ მორფს მომცემდა და მე ვუთხარი "არა".

მან მკითხა "არ გტკივა?" მე ვთქვი, "ტკივილი, როგორც თქვენ ვერ წარმოიდგენთ, დაუჯერებელი ტკივილი".

”მაშ, რატომ არ გინდა მორფი?” მან ჰკითხა.

მე ვუპასუხე: ”ტკივილი ერთადერთი რამაა, რაც მიბიძგებს პლანეტა დედამიწაზე. მე kn o w ჩემს გულში, რომ მე რომ მორფინი, რომ მე, უბრალოდ, დრიფტის off შევიდა სიკვდილი. მე kn o w ტკივილი i შენახვა me დასაბუთებული დედამიწაზე, შენახვა ჩემთვის დღემდე იმ ფაქტს, რომ მე ჯერ კიდევ ჰა ve ფიზიკური სხეულის ”.

”მე მინდა” ვიყო მასთან ”, როდესაც საავადმყოფოში მივალთ და შემემძლება ვიგრძნო ის, რაც ჩემს თავს ხდებოდა, ასე რომ მე შემემძლო მეთქვა მათთვის ზუსტად რა ხდებოდა”. რა ამის თქმისას მე მომავალში საკუთარ თავს ვაყენებ, რომ საავადმყოფოში ცოცხალი ჩავდივარ და მზად ვარ, სასიცოცხლო ინფორმაცია მივაწოდო თანამშრომლებს. არასოდეს მიფიქრია სიკვდილზე . ასე რომ, მომდევნო რამდენიმე დღის განმავლობაში მე მუდმივად ვსაუბრობდი ჩემს მომავალზე და რა მოხდებოდა. ეს არ იყო შეგნებული არჩევანი, არამედ ჩემი ურყევი რწმენის შედეგი, რომ მე ვიცოცხლებდი.

{ბავშვობაში მე ხშირად ვჭრიდი ფეხის თითებს და მტკიოდა ასეთი ძლიერი ტკივილი. ერთ დღეს მე ვკითხე ჩემს ანგელოზს, როგორ შემიძლია ამ ტკივილის აღმოფხვრა, ჩემმა ანგელოზმა მითხრა: "შენ არ შეგიძლია ტკივილის აღმოფხვრა, მაგრამ შეგიძლია მიიღო ის, იყო მასთან ერთად, გააცნობიერე, რომ მას აქვს თავისი ფუნქცია". ასე ვფიქრობდი ჩემთვის, რა არის ტკივილის მიზანი? მივხვდი, რომ ტკივილმა მითხრა, რომ რაღაც ისე არ იყო და ჩემი სხეულის ის სფერო საჭიროებდა ყურადღებას. ასე რომ, მე კვლავ ვკითხე ჩემს ანგელოზს: "არის თუ არა ტკივილი სხეულის იმ უბნის მაჩვენებელი, რომელსაც ყურადღება სჭირდება?" პასუხი იყო "დიახ".

შემდეგ მე ვკითხე: "ასე რომ, თუ ვაღიარებ, რომ ტკივილმა თავისი საქმე შეასრულა და ახლა მე სრულად ვარ გაცნობიერებული იმ ყურადღების შესახებ, რაც ამ ადგილს სჭირდება და დავიწყებ საჭირო ქმედებების განხორციელებას, მაშინ აღარ არის ტკივილის საჭიროება?" პასუხი იყო "დიახ".

ბავშვობაში დავიწყე ამის პრაქტიკა, ვფიქრობ 10 წლის არ ვიყავი მაშინ, როცა ეს საუბარი მქონდა ჩემს სულიერ დამხმარებთან (ანგელოზებთან) და ის, რაც ტკივილის შესახებ ვისწავლე, მუშაობდა. მე მივხვდი ენერჯის მიწოდებას იმ მხარეზე, რომელსაც განკურნება ესაჭიროებოდა, როგორც მე მესმოდა ხელების ჩაყრის შესახებ და რამდენად ძლიერი იყო ეს სამკურნალოდ. მე შემემძლო ფეხის თითის დაჭერა და დაუყოვნებლივ მივიღო ტკივილის შეტყობინება და ჩადენილი ქმედება, რაც იყო

- 1) მიიღე ტკივილის შეტყობინება და მადლობა მას თავისი საქმისთვის,
- 2) არხის ენერჯია არეზე
- 3) მთლიანად დაისვენეთ, გადააგდეთ ნებისმიერი აზრი, რომ ტკივილი "მტკივა" მხოლოდ ის აგზავნის შეტყობინებას, რომელიც ახლა მიღებულია.
- 4) ტკივილი მაშინვე მცირდება და ხშირად მთლიანად ქრება. }

ჩემთან მყოფი სასწრაფო დახმარების ბრიგადამ თქვა, რომ მგზავრობა უხეში იყო შემდეგ პატარა ქალაქამდე და მე ვთქვი კარგი.

ჩვენ ვიმოგზაურეთ ნელა და სირენების გარეშე (არ ვარ დარწმუნებული შუქებზე) გასეირნება იყო ნელი და მტკივნეული.

ვიგრძენი ყოველი დარტყმა და ყოველი მოძრაობა უკიდურესად მტკივნეული იყო. მე ისევ ყურადღებას ვაქცევდი იმას, თუ როგორ მინდოდა ჩემი სხეული ყოფილიყო, მორგებული, ჯანმრთელი, ძლიერი და კარგად. მე ვიზუალიზებდი ჩემს სხეულს, როგორც გამოჯანმრთელებულს და სრულყოფილს.

საავადმყოფოში წასვლისთანავე ჩემმა მობილურმა დარეკა და დავინახე, რომ ეს იყო ჩემი პაემანი, სადაც ავარიის დროს მივედი. მე ვუთხარი, რომ ზარი უნდა მივიღო. მე უნდა შემეტყობინებინა, რომ მე არ მოვდიოდი, რადგან ის და მისი ოჯახი მელოდნენ სადილად. მან თქვა, რომ არ გააუქმებს კისრის სამაგრს. როდესაც ტელეფონი რეკავდა მე ძალიან მკაცრად ვუთხარი, რომ ეს გამეუქმებინა და მან თქვა მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ მე დავპირდი, რომ არ გადავიტანდი თავს. მე ვთქვი დიახ და მან ეს გახსნა. მე მივიღე ზარი და მე ვუთხარი, რომ მე ვერ შევძლებდი ჩვენს დანიშვნას და რომ მე მომიწევდა ხელახლა დაგეგმვა ორი კვირის განმავლობაში და ის კარგად იყო. ბოდიში მოვიხადე და დავეშვიდობე. მე ქვეცნობიერად ვადგენდი იმას, რომ რაღაც უნდა მქონოდა წასასვლელი, რადგან *აბსოლუტურად* ცხადი იყო, რომ გამოჯანმრთელებოდა და დაახლოებით ერთ კვირაში ვიქნებოდი ამ შეხვედრაზე.

მობილურზე მაიკლსაც ვესაუბრე.

საავადმყოფოში მივედი ლინეტთან და ამბერთან ერთად. და მაიკლიც ჩავიდა თავისი მანქანით.

როდესაც შემოვტრიალდი, გავიგე სასწრაფო დახმარების კაცი, რომელიც მედლებს ეუბნებოდა ჩემზე, მაგრამ ვერაფერი გაარკვია მის ნათქვამზე.

ჩვენ სასწრაფო დახმარების განყოფილებაში ვიყავით.

მათ სურდათ ჩემი ტანსაცმლის გაწყვეტა და მე ვუთხარი, რომ არ დავუშვებ ჩემი პოლოს მაისურის მოკვეთას, რადგან მაისური, რომელიც მე მეცვა, ჩემთვის ძალიან მნიშვნელოვანი პერანგი იყო და მინდოდა მისი ტარება გამეგრძელებინა. მათ განმარტეს, თუ რამდენად რთული იქნებოდა მისი ამოღება და მე ვუთხარი კარგი, მაშინ დავიწყეთ.

საშინლად მტკიოდა მისი მოშორება, რადგან ხელების აწევა და შემოხვევა მომიწია.

მე მქონდა მოტეხილი ნეკნები და მოტეხილი მუცელი და ჯერ კიდევ არ მქონდა ტკივილგამაყუჩებელი მედიკამენტები.

ამბერი და ლინეტი შემოვიდნენ, ამბერმა ხელი გამომიწოდა და მკითხა: "მამა, კარგად იქნები?"

ამ დროს ყველა გაჩერდა და სრული სიჩუმე იყო, როდესაც ისინი ელოდებოდნენ ჩემს პასუხს.

თავი დავუქნიე, მე მას თვალეზში შევხედე და ვთქვი, რომ მიმანიშნა ყველა ექთანს და ექიმი ჩემს ირგვლივ: "ხედავთ, რომ ეს ხალხი ირბენს?" "დიახ", უპასუხა ემბერმა. "ისინი ყველანი გარბიან, რადგან ამ დროს ვერ ხვდებიან, რომ კარგად ვიქნები!" იმ სასწრაფო დახმარების ოთახში გესმოდა წვერი. არავინ მოძრაობდა და არაფერს ამბობდა ალბათ 15 წამის განმავლობაში. ამბერმა გაიღიმა და მოდუნდა და ჩვენ ხელჩაკიდებულები განვაგრძეთ.

მე არ შეგნებულად **ცდილობს**, რომ საუბარი დადებითად და შეგნებულად დასაქმების ტექნიკას, როგორც ვთქვით ჩემს შესახებ ჩემს მომავალში, მაგრამ ეს არის ის, რაც მოხდა, ყველაზე საუბრები და ვფიქრობდი იყო ჩემზე მყოფი ჩემი მომავალი თავისსავე ვინმე. მე ამას რამდენიმე წლის შემდეგ ვერ მივხვდი, რომ ეს არის ის, რაც მე გავაკეთე.

მე ბევრი სამუშაო გავაკეთე ჩემი შინაგანი დისციპლინის შესაქმნელად, რათა მელაპარაკა მძლავრად და პოზიტიურად იმ გარემოებებზე, რომელშიც აღმოვჩნდი.

მე არ დავუშვი ნეგატივი ჩემს ცნობიერებაში. მე განზრახული მქონდა შემომეყვანა ყველა ჩემს ირგვლივ ჩემს სფეროში "ეს ასე იქნება". ვგრძნობდი უზარმაზარ მხარდაჭერას სულიდან და ვგრძნობდი სულების არსებობას ჩემს ირგვლივ. ვგრძნობდი მკვეთრად და ნათლად ჩემი ხედვით. შიშის სრული არარსებობა იყო. მე კვლავაც მჯეროდა, რომ ყველაფერი კარგად იქნებოდა.

მე მჯერა, რომ ის, რაც მე გავაკეთე, ყველასთვის შესაძლებელია, გჯერათ ღმერთის, იესოს, ბუდას, მოჰამედის, სულის, თუ ვინმეს ან ვინმეს. სინამდვილეში, ეს არის ღმერთთან ან საკუთარ თავთან კავშირის სიღრმე, რაც შესაძლებელს ხდის იმას, რასაც წარმოიდგენთ.

ეს შეიძლება მოხდეს მხოლოდ მაშინ, როდესაც თქვენ საკუთარ თავს უფლებას აძლევთ იყოთ დაუცველი და ნება დართეთ საკუთარ თავს შეიყვაროთ საკუთარი თავი უპირობოდ. ამას ნამდვილად სჭირდება რაღაც, განსაკუთრებით გამბედაობა.

ის მოითხოვს ყოველგვარი წინააღმდეგობის გათავისუფლებას.

{როდესაც მე ვეწინააღმდეგები, მე რეალურად ვამახვილებ ყურადღებას იმ ობიექტზე, რომელსაც მე ვეწინააღმდეგები.

ის, რაც ჩემკენ მოდის, იზიდავს მიზეზს და არ ვიცი, რა არის მიზეზი უმეტეს დროს. როდესაც მე ვეწინააღმდეგები რაღაცას, მაშინ თავს ვიკავებ მისი გამოცდილებისგან. ეს, რასაც მე ვეწინააღმდეგები, არის საფუძველი, რომელიც მაძლევს საშუალებას ავაშენო ჩემი მომავალი. როდესაც მე ამას არ ვუშვებ ჩემს ცხოვრებაში, მაშინ ჩემი ცხოვრება გადადის შენახვის სტილში და ის, რასაც მე ვეწინააღმდეგები, კვლავ მოდის.

ქვეცნობიერად ვაგრძელებ გამოცდილების მოზიდვას, რაც დამეხმარება გავხდე ის ადამიანი, ვინც მომავალში უნდა ვიყო, ის შეძლებს გაუმკლავდეს მომავალ სიტუაციას, რომლისთვისაც თქვენ აქ და ახლა მზად არ ხართ.

რამდენად ხშირად ჩავდივართ ჩვენ ცხოვრებაში და ვეუბნებით საკუთარ თავს: "ეს გამოცდილება, რაც მე მქონდა ჩემს წარსულში, დამეხმარა მზად ვიყო ამ ცხოვრებაში შემდგომი თავგადასავლებისთვის". როდესაც ვიღებ გამოცდილებას, რომელიც იზიდავს ჩემს ცხოვრებას, მაშინ მე თავისუფლად და მარტივად ვმოდრაობ ცხოვრებაში და ვხვდები საჭირო დროს, საჭირო ადგილას.

ზოგჯერ ჩვენ ვეწინააღმდეგებით იმ მიზეზს, რასაც სხვები გვამღევენ რაღაცის გასაკეთებლად, ჩვეულებრივ იმიტომ, რომ ეს მათი მიზეზია და სარგებელს მოაქვს მათ და არა ჩვენ. როდესაც ვუყურებ და, რა თქმა უნდა, ვიპოვი, გარკვეული გამოცდილების მიღების მიზეზს, მაშინ ვიღებ გამოცდილებას და ვწყვეტ წინააღმდეგობას.

ხანდახან ვეწინააღმდეგები იმიტომ, რომ მე არ მაქვს ნათელი ჩემი უფრო დიდი მიზანი და ეს იგივეა, რომ სიბნელეში მიბიძგონ, როდესაც მე ვერაფერს ვხედავ და არ ვიცი რა არის ჩემს წინ.

დაფიქრდით ... როდესაც არ ვიცი რა არის ჩემს წინ, მაშინ მსურს უფრო ნელა ვიმოდრაო, მაგრამ თუ ვიცი რა არის ჩემს წინ და ბნელა, მაშინ უფრო თავდაჯერებულად შევძლებ წინსვლას.

როდესაც ვიხსენებ გამოცდილებას, რომელიც მე მივიღე და რომელიც მძლავრად გავუმკლავდი და ვეკითხები ჩემს თავს: "რამ მოამზადა ჩემთვის ამ მომენტისთვის?" შემდეგ მე მექნება შთაგონება, რომელიც დამეხმარება მესმის, ვნახო, ვიცოდე და ვიგრძნო, როგორ მომეცა ეს წინა გამოცდილება, რომ მზად ვიყო იმ გამოცდილებისთვის, რომელსაც ახლა ვასახელებ.

მე ვასწავლი ამ ნივთებს რამდენიმე ათეული წლის განმავლობაში და ვმუშაობ მის **ცხოვრებაზე** . }

ცოტა ხანს ვიწექი, სანამ ემბერსს ხელი მოვკიდე და ლინეტს ვესაუბრე.

ერთ მომენტში გადავედი სასწრაფო დახმარების ოთახის ერთ მხარეს და ორი ექთანი ჩემზე იდგა, ტროლის ორივე მხარეს. ისინი საუბრობდნენ ერთმანეთთან და ერთი ამბობდა, რომ მას უჭირდა დაორსულება. მე ვუსმენდი და ვთქვი "მე შემოდლია დაგეხმარო ამაში!" ორივე საკმაოდ შოკირებული ჩანდა! მე ავუხსენი, რომ მე ვანაწილებ ჯანმრთელობის გასაოცარ პროდუქტს და პირადი მოვლის დიდ პროდუქტებს, რომლებიც შესაძლოა დაეხმარონ მას. მე ავუხსენი, რომ ეს ის პროდუქტებია, რომლებიც ჩემს სხეულს კვებავს, რათა დაეხმაროს მას საკუთარი თავის აღდგენაში და რომ ეს არ იყო ჩვეულებრივი პროდუქტები. მე ავუხსენი მისი სხეულიდან ტოქსინების ამოღების მნიშვნელობა და შეჩერება. მე ავუხსენი, რომ ბევრი პირადი მოვლის პროდუქტი შეიძლება შეიცავდეს პოტენციურად მავნე

ინგრედიენტებს. მე ასევე ავუხსენი, რომ ჩვენს საკვებს არ აქვს იგივე დონის კვება, როგორც ადრე.

მე ავუხსენი, რომ ბევრი წყვილი წარმატებით დაორსულდა ამ პროდუქტების გამოყენების შემდეგ და ამ წყვილებმა ჩათვალეს, რომ ეს იყო პროდუქტები, რომლებმაც მოახდინეს განსხვავება. ასე რომ, მე მას მივეცი ჩემი ტელეფონის ნომერი და შევთავაზე, რომ დამირეკა რამდენიმე დღეში და მე მოვაწყობდი პროდუქტს მისთვის. მე ეს ისე გავაკეთე, თითქოს მხოლოდ ტროლეიზე ვიწექი სახლში წასასვლელად. მან აიღო ჩემი ნომერი, მაგრამ არასოდეს დაურეკავს ...

მათ ჩაატარეს კატის სკანირება და მრავალი რენტგენი. მე მაინც დაჟინებით ვთხოვდი მორფინს რენტგენის სხივების დასრულებამდე.

მათ შემდეგ გააკეთეს რენტგენის სხივები და კატის სკანირება კვლავ, არ ვიცი რატომ.

მახსოვს პირველი რენტგენის სხივების დროს ტკივილზე ვფიქრობდი და ვცდილობდი გონების შენარჩუნებას. როდესაც მათ მითხრეს, რომ მათ ისევ უნდა გაეკეთებინათ, მახსოვს, რომ დამშვიდდი და უბრალოდ მივიღე ეს და ასე შევედი ზენის ადგილას. მე არ მახსოვს ბევრი რამ რენტგენის პირველი სხივების შესახებ, მაგრამ მე მახსოვს მეორე კატის სკანირება და რენტგენის სხივები საკმაოდ ნათლად.

ჩემი და, ელენე, შემოვიდა და ისაუბრა, ისევე როგორც მაიკლი, მაგრამ რადგან ეს იყო სასწრაფო დახმარების ოთახი, მათ მხოლოდ ერთ დროს დაუშვეს, გარდა ამბერისა და მათ მისცეს ლინეტს მასთან შესვლა.

მე ვისაუბრე რაღაცეებზე, ნამდვილად არ მახსოვს, გარდა იმისა, რომ დავრწმუნდი, რომ საუბარი იყო ჩვეულებრივ ყოველდღიურ საკითხებზე, არაფერი ავარიის ან ჩემი მდგომარეობის შესახებ.

მე ყოველთვის მკაფიო და ერთგული ვიყავი, როგორ განვითარდებოდა.

ძალიან გვიან იყო, მგონი შუაღამე იყო, როდესაც ინტენსიური თერაპიის განყოფილებაში ჩავაბარე, ამ ეტაპზე მგონი ვიღებ მორფინს, რადგან არ მახსოვს ტკივილი.

ჩემი ერთ -ერთი და -ძმა მეგობარი იყო ამ საავადმყოფოს ინტენსიური თერაპიის განყოფილების მედდა და მან ჩემს დას უთხრა რამდენიმე კვირის შემდეგ, რომ ქირურგმა უთხრა ჩემზე მზრუნველ მედდას, რომ უბრალოდ დამესახლებინა თავი კომფორტულად, რადგან ღამით ოდესმე მოვკვდებოდი...

მათ რბილი ჰაერის საწოლზე დამაწვინეს და ექიმმა მორფინის ინექცია მომცა პირდაპირ მკერდზე. მან თქვა: "ეს დაგეხმარება დამინებაში".

მე მას ვუთხარი: "მე არ მეძინება, მე ძალიან ბევრი სამუშაო მაქვს". მან უცნაურად შემომხედა და მკითხა "რას გულისხმობ?" მე ვუპასუხე "მე მაქვს სხეული აღსადგენად !!"

მე მუდმივად ვატარებდი ენერჯიას ჩემს სხეულში ყველა იმ ნაწილისკენ, რომელსაც განკურნება ესაჭიროებოდა. მე გავამახვილე ყურადღება და წარმოვიდგინე შინაგანი ორგანოები, რომლებიც აღადგენენ საკუთარ თავს და "ნორმალური". მე ამას ვაკეთებდი განუწყვეტლივ, მთელი ღამე. მე არასოდეს მიძინია თვალის დახამხამება ... ძალიან დაკავებული.

ლინეტი, ამბერი, აპრილი, ელენე და მაიკლი ცალ -ცალკე შემოვიდნენ ღამის მშვიდობის სათქმელად. მე აღვნიშნე, რომ დილით ვნახავდი მათ, ვისაუბრე მათზე და სად იყვნენ. მათ დაჯავშნეს თავი მოტელში და უკვე ისადილეს. ღამე მშვიდობისა და ვუთხარი მათ, რომ მე ისინი მიყვარს და რომ კარგად ვიქნები. მინდოდა მათი დამშვიდება, რათა არ ინერვიულონ, რადგან ვიცოდი, რომ კარგად ვიქნებოდი.

საწოლის ბოლოს მედდას ვესაუბრე, საუბრები არ მახსოვს. (მას შეიძლება ახსოვდეს).

ერთ მომენტში ვთქვი, რომ ნამდვილად მჭირდებოდა მოშარდვა. მან მომცა ბოთლი და რაც არ უნდა შევეცადე, მე ვერ ვშარტავდი მასში დაწოლისას. მან თქვა, რომ თუ ამას ვერ შევძლებ, მაშინ კათეტერს ჩადებენ. მე ვთქვი, რომ ეს არ მოხდება!

ერთ საათზე მეტი ხნის განმავლობაში ვცდილობდი ბოთლში ჩამობანა, მაგრამ ვერ შევძელი. მე არ ვშარდი კვირას ლანჩის დროიდან, 15 საათით ადრე.

ამის შემდეგ გამიჩნდა იდეა, ავდგე და დავიბენი. მედდას ვკითხე: "შეგიძლია დამეხმარო საწოლიდან?" და მან ჰკითხა "რისთვის?" მე ვთქვი "მე ვდგები და ვიწევი" და მან თქვა "არავითარ შემთხვევაში არ გაძლევ უფლებას ადგე!" მე ვთქვი: "მე ვდგები, ან შეგიძლია დამეხმარო საწოლიდან ადგომაში, ან მე თვითონ გავაკეთებ ამას!"

შემდეგ ის დამეხმარა და დაახლოებით 5 წუთი დამჭირდა იმისთვის, რომ მე დავმდგარიყავი.

იქ ვიდექი ნახევრად ბნელ ადგილას და მარცხენა ხელით წვეთოვან სადგამზე ვიჭერდი და ბუმტში ვშარავდი, რომელსაც ექთანი ჩემთვის იჭერდა.

შევახსე და იატაკზე გადმოყრა დაიწყო. მან თქვა "დაელოდე და კიდევ ერთ ბოთლს მივიღებ" მე ვთქვი "არავითარ შემთხვევაში არ ვჩერდები, წარმოდგენა არ მაქვს როდის შევძლებ ამის გაკეთებას". არ მინდოდა დინების შეჩერება. ბოთლი კვლავ ადიდდა მთელ იატაკზე.

ექთანმა სიცილი დაიწყო და თქვა: "მე არ მინახავს ვინმემ შეავსოს ერთი მათგანი! ვფიქრობ, მომიწევს მისი გაწმენდა!"

მე გამეცინა ჩემს თავს, რადგან სიცილი ამ დროს არ იყო ვარიანტი. ის სიცილი, რომელიც შიგნით მქონდა, ჩემთვის მნიშვნელოვანი იყო.

კიდევ 5 წუთი დამჭირდა საწოლში დასაბრუნებლად. მე და ექთანმა უფრო დავიწყეთ საუბარი და მახსოვს, რომ მას ეკითხებოდა რას ვაკეთებ, რისთვისაც მე უნდა ვიღვიძო. მე ავუხსენი, რატომ არ მეძინა და რა საქმეს ვაკეთებდი.

მე სპეციალურად ვატარებდი ენერგიას ჩემს სხეულზე, ვხედავდი რომ ჩემი სხეული ასხივებდა ნათელ შუქს და ვავსებდი ნებისმიერ ადგილს, რომელსაც არ გააჩნდა სინათლე ან არ იყო ისეთი ნათელი, როგორც სხვები.

ეს ასე გავაკეთე.

მე გავიხედე სამყაროში და წარმოვიდგინე, რომ ჩემი ხელები გაშლილი იყო სამყაროში, თითქოს სამყაროს ჩახუტებაში ვყრიდი. ამის გაკეთება ენერგიას მამლევდა, იმდენად, რომ გამუდმებით მევსებოდა ჩემი მკლავები, ასე რომ ყოველი გადახვევა მე წარმომედგინა ამ ენერგიის აბსოლუტური სიუხვე, ასე რომ ვიცოდი, რომ იმაზე მეტი იყო ვიდრე მე თვითონ მჭირდებოდა. მე წარმოვიდგინე, რომ ის მოდიოდა ჩემს თავზე ფიჭვის ჯირკვალში (გვირგვინი) და გადავიტანე სხეულზე იქ, სადაც ვგრძნობდი, რომ საჭირო იყო. მე დავინახე ის მარაგის გროვების გამოყენებით, რაც სხეულმა შეინახა სხეულის სხვადასხვა ადგილას, იმ შესანიშნავი დანამატებისგან, რომელსაც მე ვიღებდი. რამდენიმე წლის განმავლობაში ხალხი მეუბნებოდა: "რატომ იღებ ამდენ დანამატს?" მე ვიღიმებდი და ვამბობდი "იმიტომ, რომ მე შემოდლია". ყოველ ჯერზე, როდესაც მეკითხებოდნენ, მე უბრალოდ ვენდობოდი საკუთარ თავს და ვაგრძელებდი მათ მიღებას. მხოლოდ უბედური შემთხვევის შემდეგ მივხვდი, რამდენად მნიშვნელოვანი იყო დანამატების მიღება პრევენციისთვის და უბედური შემთხვევების შემთხვევაში. ადამიანების უმრავლესობას აქვს საკვები ნივთიერებების დეფიციტი და ამიტომ საგანგებო სიტუაციებში, როდესაც მათ სხეულს სასწრაფოდ ესაჭიროება ნედლეული, მაშინ სხეულს სჭირდება მოშორება სხვაგან, რომელიც მას სასიცოცხლოდ არ მიაჩნია. მე მჯერა, რომ ეს არის ჩემი გადარჩენის განუყოფელი ნაწილი .

ხანდახან ღამით ვქმნიდი უზარმაზარ ძაბრს და ვთხოვდი ჩემს ანგელოზებს, გამეცილებინათ ეს ენერგია ჩემთვის და გამოეგზავნათ ძაბრის ქვემოთ. ეს გზა მე უფრო მეტი დრო წარმოიდგინა ჩემი სხეულის აღდგენას და აკეთებს ყველა საქმიანობას, ჩემი მომავალი, რომ ვიფიქრე, მინდა ამის გაკეთება.

მე წავედი ჰიმალაის კუნძულებზე ნეპალში , ოთხმოციანი წლების შუა ხანებში და ძალიან მიყვარდა და ყოველთვის მინდოდა უკან დაბრუნება. იმ მომენტიდან, როდესაც ემბერი დაიბადა, მე მას ვაჩვენებ მოგზაურობის სლაიდებს და ვსაუბრობ იმაზე, თუ რა კარგი იქნება, როდესაც ჩვენ ერთად გავაკეთებთ ამას, როდესაც ის დაახლოებით 20 წლისაა, მე კი თითქმის სამოცი წლის. მე ყოველთვის ვიცოდი, რომ ამისთვის სულ ახალგაზრდა უნდა ვყოფილიყავი და მქონოდა ძლიერი ჯანსაღი სხეული. ჩემი ცხოვრების უმეტესი ნაწილი ავად ვიყავი ან მტკიოდა ზურგის ან თავის ტკივილის დროს და ა.შ. მე ეს დავინახე როგორც ჩემი სხეულის უკეთ აღორძინების შანსი, ვიდრე იყო. (მე არასოდეს მიხსენებია " **უბედურ შემთხვევამდე** " ჩემს ცხოვრებაში ადრე ..)

ის ღამე ინტენსიური თერაპიის დროს იყო ყველაზე ორიენტირებული, რაც კი ოდესმე ვყოფილვარ და ასევე ყველაზე გრძელი, რაც მე ოდესმე გამიგრძელებია.

მეორე დილით გულმკერდის ქირურგი შემოვიდა და მას ბევრი ხალხი (ექიმი) ჰყავდა, დაახლოებით 12. ვფიქრობ, ისინი გაცხებულები იყვნენ, რომ მე ჯერ კიდევ ცოცხალი ვიყავი.

ის ჩემი საწოლის ბოლოს იდგა და ჩემს დიაგრამას ათვალიერებდა. მან შემომხედა და მითხრა: "საკმაოდ სერიოზული დაზიანებები გაქვს".

მე მას შევხედე და ვუთხარი: "მართალია ..." ამკარა იყო, რომ არ ვიღებ მის განცხადებას.

მან უპასუხა: "მე უნდა აიღოს ერთი და ნახევარი ფილტვის s და ელენთა. როდესაც ვიმუშავებ, შემოდის შევაფასო, სხვა რამის გაკეთება მჭირდება თუ არა."

მე შევხედე და ვანიშნე მას შემდეგ ვუთხარი "შენ ხარ გულმკერდის ქირურგი არა?"

მან უპასუხა "დიახ"

ისევ თითოთ მივაქციე მას და მაშინვე პირდაპირ ვუთხარი მას: „კარგი, შენი საქმეა მითხრა, რა უნდა გავაკეთო იმის უზრუნველსაყოფად, რომ ეს არასოდეს მოხდეს“. როცა ვთქვი, მე აღვნიშნე, რომ ჩემი თავის და შემდეგ უკან მას დანარჩენი სასჯელი.

მასთან ერთად ყველამ უკან გადადგა ნაბიჯი.

მან შემომხედა რამდენიმე წუთის განმავლობაში, ჩუმად, მე ვთხოვდი ჩემს ანგელოზებს, რომ დარწმუნებულიყვნენ, რომ მან მიიღო საჭირო ინფორმაცია, შემდეგ კი ჩუმად და მშვიდად თქვა: "ექთნებს დაანახეთ როგორ გააკეთოთ მხარდაჭერილი ხველა და მე მინდა რაც შეიძლება მეტი სისხლი დაახველეთ მე ასევე მსურს თქვენ იაროთ ღრმად სუნთქვით და რაც შეიძლება მეტი სისხლი ხველათ."

მე ვთქვი "კარგი".

ის წავიდა და მე და მედდამ უბრალოდ შევხედეთ ერთმანეთს.

მე მქონდა მოტეხილი მუცელი და ნეკნები ...

ხველისა და ღრმად სუნთქვის იდეა

იქ ერთი საათი ვიწევი, ვიკრიბებოდი გამბედაობას, რომ ავმდგარიყავი და შემოვსულიყავი.

მე მედდას ვუთხარი, რომ მისი დახმარება მჭირდებოდა საწოლიდან ადგომისთვის და მან თქვა: "მე არ გაძლევ უფლებას ადექი".

მე ვთქვი "დოქტორმა თქვა, რომ მე უნდა ავდგე და ვიარო და ღრმად ვისუნთქო და ეს არის ის, რასაც ვაპირებ".

მან ხაზგასმით თქვა: "ის ახლა არ გულისხმობდა"

მე ვუპასუხე: "მე ამას ახლა ვაკეთებ და შენ შეგიძლია ან დამეხმარო ადგომაში, ან მე თვითონ ავდგე".

სახეზე ოდნავ გაეღიმა და ჩემი დახმარება დაიწყო. დაახლოებით 5 წუთი დამჭირდა, რომ დამეხმარა საწოლიდან და დგომა. იგრძნობოდა, რომ იქ დგომა საკმაოდ მიღწევა იყო. დავიძარი ძალიან ნელა. ერთი ნაბიჯი ყოველ 5 წამში. ღრმად ვსუნთქავდი და სისხლს ვიღებდი, როგორც ეს რამდენჯერმე გავაკეთე უკვე საწოლში. ყოველ ჯერზე, როდესაც სისხლს ვსველებოდი, ვჩერდებოდი. შემდეგ ისევ გაემართა. საწოლიდან დაახლოებით 15 ნაბიჯი მქონდა დამორებული და მთლიანად გამიქრა. ენერჯია აღარ მქონდა და შევბრუნდი და ვერ ვიჯერებდი რამდენად შორს ჩანდა საწოლი. მე 15 ნაბიჯი გადავდგი საწოლთან ისე, როგორც წინა ღამეს. მიაქციე ყურადღება მას და ვიზუალიზებ, როგორ რეაგირებს ჩემი სხეული. საწოლში დავბრუნდი და გამოჯანმრთელებული ვიწექი.

ჩემი სხეული წარმოუდგენლად სუსტი იყო. მე არაერთი მარათონი მაქვს გავლილი ჩემს ცხოვრებაში და ამ თხუთმეტმა ნაბიჯმა დამღალა უფრო მეტად, ვიდრე რომელიმე მარათონმა.

უბედური შემთხვევისას სხეულის ყველა კუნთმა დაკარგა ძალა და თითქოს მე ვიყავი ბავშვი, რომელმაც უნდა აღადგინოს თითოეული კუნთის ძალა.

მე ვაგრძელებ მუშაობას ენერჯის გატარებაზე ჩემს სხეულში და წარმოვიდგენდი, რომ ჩემი სხეული აღდგება.

ექთანი ჯერ კიდევ ჩემი საწოლის ბოლოს იჯდა და მიყურებდა, როგორც სხვა მთელი ღამე.

ერთი საათის შემდეგ ვთქვი, რომ მზად ვარ ეს ყველაფერი განმეორდეს. ის დამეხმარა და გავემგზავრე. მე დავასრულე სრული წრე ინტენსიური თერაპიის განყოფილების გარშემო.

კიდევ ერთხელ დავბრუნდი ჩემს საწოლში მთლიანად გატარებული.

როდესაც იქ ვიწექი, ექთანმა მკითხა: "ხვდები, რამდენად იღბლიანი ხარ?"

მე ვუპასუხე: "მე მგონი არა, ალბათ ამიტომაც მეკითხები"

მან თქვა: "არის რაღაც, რასაც ჩვენ ვუწოდებთ სიკვდილის სიჩქარეს გარკვეული ავტოსაგზაო შემთხვევებისთვის, ეს ნიშნავს, რომ ამ სიჩქარისთვის და ზემოთ ყველა მანქანაში მყოფი ყველა იღუპება. სტაციონარულ ობიექტზე (ბომბზე) შეჯახების შემთხვევაში სიკვდილის სიჩქარე სამოცი კმ/სთ -ია. ამ კვირაში ჩვენ გვყავს ორი ცალკეული ადამიანი აქ, რომლებსაც ჰქონდათ ზუსტად იგივე უბედური შემთხვევა, როგორც თქვენ, პირდაპირ შეჯახებით პირდაპირ ბომბზე. ისინი ორივე აკეთებდნენ სამოცი კილომეტრს საათში და ორივე დაიღუპა, თქვენ კი 85 კმ/სთ აკეთებდით და იცოცხლეთ. თქვენ საკმაოდ იღბლიანი ხართ."

ვიცოდი, რომ ეს არ იყო იღბალი, მაგრამ ასევე ვიგრძენი, რომ მას არ სურდა იცოდეს როგორ გავაკეთე ეს. მე იქ ვიწექი და ვკითხე ჩემს ანგელოზებს: "როგორ გადავრჩი მე და ისინი არა?"

მათგან პასუხი იყო მკაფიო და იყო "თქვენ ითხოვეთ დახმარება"

მე მათ ვკითხე: "რა გააკეთეს სხვებმა?"

მათი თქმით, "ისინი s ee ბომბზე ახლოვდება და აცხადებენ, რომ" Oh no !! □კვდები!" და ისინი კვდებიან."

ცოტა ხანს ვიწექი ამაზე ფიქრში.

მე ვიფიქრე ყველა პიროვნული განვითარების სამუშაოზე, რაც ათწლეულების განმავლობაში გავაკეთე საკუთარ თავზე და როგორ განზრახული მქონდა გამეგო ჩემი საზღვრები (ან საკუთარი თავის უსაზღვროება) და როგორ ვისწავლე საკუთარი თავის ნდობა და რას ვგრძნობდი. როდესაც ვიზრდებოდი, ვფიქრობდი, როგორ მაინტერესებდა ის, რასაც სხვები ფიქრობდნენ ჩემზე და ვაკეთებდი თუ არა "სწორად". ბევრ რამეზე ვფიქრობდი. ვიცოდი რომ არ იყო ილბლიანი ...

მე გადავხედე ჩემს ცხოვრებას და მივხვდი ჩემს მიერ გაკეთებულ არჩევანს, როდესაც ყველა მეუბნებოდა არ გამეკეთებინა ის რაც *მათ* არ მოსწონდათ, მაგრამ ვიცოდი რომ ეს *ჩემთვის* შესაფერისი იყო .

უბედური შემთხვევიდან 5 წლის შემდეგ მე ვატარებდი ტრენინგს ჩემს ბიზნესში დაახლოებით 100 ადამიანისთვის და დავიწყე ისტორიის მოყოლა იმ დროის შესახებ, როდესაც ცაზე მყვინთვით დავდიოდი, შემდეგ კი ტრენინგის შუა რიცხვებში უცებ მივხვდი, რომ თუ ცაში მყვინთავი არ წავიდოდი შეიძლება დაიღუპა ავარიში. ოთახის წინ ვიდექი აშკარად გადატანილი და ვაფასებდი ჩემს ძალას და მზადყოფნას, გამეგრძელებინა ის, რაც გულში ვიცი, რომ ჩემთვის სწორია. ნება მომეცით გაგიზიაროთ ამბავი...

ჯერ კიდევ ოთხმოციანი წლების შუა ხანებში (ჩემი ოცდაათიანი წლების შუა წლებში) ვცხოვრობდი ვიქტორიის დიდ ქალაქში და ერთ დამეს ვუყურებდი ცხოვრების ერთ-ერთ ჩვენებას და ტანდემის ცაზე იყო მყვინთავის სეგმენტი, სადაც თავს იკავებ ვინმესთვის რამოდენიმე ათასი ნახტომი, რათა მათ იცოდნენ რას აკეთებენ, შემდეგ კი თქვენ ხვდებით მშვენივრად კარგი თვითმფრინავიდან და ეცემა დედამიწაზე თავისუფალი დაცემით. წლების განმავლობაში მინდოდა ცაში მყვინთავის გაკეთება, მაგრამ ვიცოდი, თუ ამას მარტო გავაკეთებდი, ალბათ მოვკვდებოდი. ცუდი განცდა მქონდა იმის გამო, რომ კაბელი არ მუშაობდა და ჩიპი არ იხსნებოდა. ასე რომ, ცის მყვინთავებთან ერთად არ მჭირდებოდა ამაზე ფიქრი, რადგან გამოცდილ ადამიანს შეეძლო გაუმკლავდეს ნებისმიერ სიტუაციას.

მეორე დილით დავურეკე ტელევიზიას და გავარკვიე, სად აკეთებდნენ ტანდემს ხტუნვას. სიდნეის გარეთ იყო . კარგად იყო, რადგან მამაჩემი სიდნეიში ცხოვრობდა და მე შემეძლო ასვლა და მასთან დარჩენა და მანქანის სესხება. ავიაბილეთ დავჯავშნე, დავურეკე და ვუთხარი, რომ მოვდიოდი, (საკმარისად ჭკვიანი ვიყავი, რომ არ მეთქვა, რატომ მოვდიოდი).

მე სიდნეიში ჩავედი ოთხი დღის შემდეგ, როდესაც ვნახე გადაცემა და ავილე მანქანა და ორი საათი გავიარე იმ საჰაერო ბილიკზე, საიდანაც ისინი მუშაობდნენ.

შეიძლება დავამატო, რომ ამ დროს მე ბევრი უბედურება მქონდა ურთიერთობაში. მიყვარდა ეს გოგო მაგრამ არ გამომდიოდა. ასევე ვკითხულობდი რიჩარდ ბახის წიგნს სახელწოდებით ხიდი სამუდამოდ. ეს წიგნი იყო სულიერი მეგობრების კონცეფციაზე და იმაზე, ნამდვილად ვართ თუ არა განსაზღვრული კონკრეტული ადამიანისთვის. წიგნის ის ნაწილი, რომელსაც სიდნეიში

ჩასვლისას ვკითხულობდი, იყო მაშინ, როდესაც რიჩარდმა ვერ შეძლო ურთიერთობის დამყარება თავის სულთან და ავიდა პატარა ძრავის თვითმფრინავით. ის ჩამოვარდა და ჩიტი არ მუშაობდა. სიტუაცია საოცრად ჰგავდა იმას, რისთვისაც მე თვითონ ვქმნიდი. მე დავინტერესდი, ცდილობდა თუ არა სული, მითხრა, რომ არ შევასრულო, რადგან მოვკვდები ჩემს დრომდე. გულის სიღრმეში ვიცოდი, რომ მნიშვნელოვანი იყო მისი გაყოლა. ვიცოდი, რომ სიკვდილის შიშის დამარცხება მინდოდა. ვიცოდი, რომ ეს მნიშვნელოვანი იყო. კიდევ 20 წელი დამჭირდა იმის გასაგებად, თუ რამდენად მნიშვნელოვანია. მე ასევე ვიცი, რომ სიღრმეში გატარებულმა ორმა დღემ ძლიერად ჩამიყარა საფუძველი ჩემს ცხოვრებაში, რათა შიში გადამელახა და უცნობი არ გამეკონტროლებინა.

როდესაც მივედი აეროდრომზე, ის დაკავებული იყო აფრენით და ყველგან მოძრავი ხალხით. ეს იყო მშვენიერი დღე ძალიან მცირე ღრუბელი და მზე ანათებდა.

მე დავრეგისტრირდი და გადავიხადე ჩემი ფული. მათ განმარტეს, რომ თანხა უკან არ ბრუნდება. მათ წამიყვანეს ტრენინგში და მომიწყვეს.

ქარი ავიდა და მაშინ მითხრეს, რომ ქარის გარკვეული სიჩქარის ზემოთ ისინი ვერ ახერხებენ ტანდემში ჩაყვინთვას, თუმცა ცაზე მყვინთვა ჯერ კიდევ ხდებოდა. დღის განმავლობაში, სანამ ქარის ჩაქრობას ველოდებოდი, წავიკითხე ჩემი წიგნი და ვუყურებდი სხვა ცის მყვინთვას და იმდენჯერ ვიყავი ტუალეტში, რომ ჩემში აღარაფერი დარჩა...

მე დაელოდა ყველა დღეს დაახლოებით 10 საათზე გადის dusk. ისინი ყველაზე მეტად ბოდიშს იხდიდნენ და ამბობდნენ, რომ დილის 5 საათზე რომ დავბრუნებულიყავი დილით იმ დროს ქარი ყოველთვის სუსტი იყო და მე შემემძლო ხტუნვა. კარგი ვუთხარი და სახლისკენ წავედი.

სახლში მივედი და ვისადილე, მთელი ღამე წავიკითხე ჩემი წიგნი, მინდოდა გამეგო რიჩარდი გარდაიცვალა თუ არა. ვცდილობდი გამერკვია, იყო თუ არა რაიმე მესიჯი ჩემთვის წიგნში. ეს ამბავი მოხდა მანამ, სანამ არ ვისწავლიდი ასე ნათლად კომუნიკაციას, როგორც ახლა, ჩემს ანგელოზებთან/სულიერ დამხმარებთან.

ადრე წამოვდექი საწოლიდან და ვისაუბრე, ვიცოდი, რომ ყველაფერი, რაც ამ დროს შემოდიოდა, პირდაპირ ჩემში ხდებოდა...

აეროდრომზე დილის 5 საათზე მივედი და ჰაერი წყნარი იყო. ბიჭები გაოცებულები იყვნენ, რომ მე გამოვჩნდი. მათ განაცხადეს, რომ არავის *არასდროს* დაბრუნდება მომდევნო დღეს. მათ თვითმფრინავში ამიყვანეს და თავზე მითხრეს, რომ ბორბლის თავზე პატარა ლითონის ფირფიტაზე უნდა გადავსულიყავი. ფირფიტა მხოლოდ საკმარისად დიდი იყო ერთი და ნახევარი ნაკრებისთვის. მე **სრულიად**

შეშინებული ვიყავი ლითონის ზოლზე ჩამოკიდებული. ფაქტიურად ისეთი შეგრძნება მქონდა თითქოს სიკვდილისკენ ვხტებოდი.

მე არ ვაპირებდი გაყვანას და თუ მე უნდა ვკვდებოდი აქ და ახლა, მაშინ ასეც იყოს. ბიჭმა, რომელიც ჩემთან იყო შეკრული, ყვიროდა "გადახტომა" და მე გავუშვი. იმ მომენტში მე ჩავვარდი ნახევრად ცნობიერებაში. თვალები ღია მქონდა, მაგრამ ყველაფერი შავი იყო. მე შეგნებულად არ ვიცოდი ჩემი გარემო, ან სად ვიყავი და რა ხდებოდა. მაგრამ შორიდან მესმოდა ხმა, რომელიც შორს იყო. ხმა მიყვიროდა, რომ ფეხები დამეჭირა, როგორც კი საცობში ვიყავით. მისი პირი პირდაპირ ჩემს ყურთან იყო, მაგრამ ის თითქოს მილი იყო დამორბეული. ცოტა ხნის შემდეგ ფეხები ავწიე, ნამდვილად არ ვიცოდი რა ხდებოდა ან რატომ. მე ვგრძნობდი სიზმარს და რომ მე ვტრიალებდი ნაყოფის მდგომარეობაში და წარმოდგენა არ მქონდა რა ხდებოდა ან სად ვიყავი. როგორც კი ფეხები მაღლა ავიწიე, ჩვენ გამოვტრიალდით ტრიალიდან და მან მითხრა "კიდევ ერთი წამი და მე ვაპირებდი მოწყვეტის ტვინის მოხსნას".

ჩვენ თავისუფლად ვიყავით დედამიწაზე და ვიცოდი, რომ ამ ეტაპზე მე *აბსოლუტურად* ვერაფერს გავაკეთებდი. თუ ამ მომენტში მოვკვდებოდი, ამას ვერ შევაჩერებდი. ამიტომ გადავწყვიტე გამიხაროდა მოგზაურობით . მე მივიღე ჩემი მდგომარეობა.

ირგვლივ მიმოვიხედე და ვერ ვიჯერებ, რამდენად უცნაური იყო ჯერ კიდევ დაცემის და აჩქარების განცდა.

საბოლოოდ მან გაიყვანა მოწყვეტის კაბელი და მე გამოვუშვი "ვაი" !!! მან მითხრა: "ყველა ამას აკეთებს". ჩვენ ჩამოვედით და დავეშვიტე პატარა წრეში. ყველა სხვა მყვინთავი მოვიდა ჩემთან და მკითხა: "გიყვარს?"

მე ვუპასუხე "აბსოლუტურად!"

შემდეგ მათ თქვეს "მაშ, აპირებ ამის გამეორებას?"

მე ვუპასუხე "არა"

ყველამ მკითხა,

"□ატომაც არა?"

მე ვუპასუხე "იმიტომ, რომ ახლა იქ ვარ და გავაკეთე ეს!"

ამ გამოცდილებამ დამიმტკიცა, ასე რომ შევძელი სიკვდილის შიშის განთავისუფლება.

ისევ საავადმყოფოში, ინტენსიური თერაპიის განყოფილებაში.

დღის განმავლობაში მე მაინც წარმოუდგენლად ვიყავი ორიენტირებული საკუთარი თავის განკურნებაზე.

მესამედ რომ ავდექი და ღრმად ამოვისუნთქე, ინტენსიური თერაპიისკენ დავიძარი. ყოველ ჯერზე, როდესაც სასეირნოდ მივდიოდი, ექთანნი ჩემს გვერდით იყო, მზადაა დახმარების გაწევა საჭიროების შემთხვევაში. ის არასოდეს მიჭერდა

სიარულისას, ვხვდები, რომ მან იგრძნო, რამდენად მნიშვნელოვანია ამის გაკეთება ჩემთვის.

ამ მესამედ მან მითხრა: "რას ხედავ შენს ირგვლივ?"

მე ვუპასუხე: "ზევრი უგონო ადამიანი"

დაახლოებით 16 საათის განმავლობაში, რაც მე ვიყავი ინტენსიური თერაპიის დროს, ეს იყო ერთადერთი შემთხვევა, როდესაც მე ვუყურებდი სხვა პაციენტებს, ეს არ იყო ჩემი იგნორირება, არამედ ის, რომ ისინი არ იყვნენ ჩემს ცნობიერებაში ან ცნობიერებაში.

შემდეგ მან თქვა: "როგორ ფიქრობთ, ასე?"

ხელი მისკენ ავიწიე, ხელისგული ავიღე და ვთქვი: "არ მინდა ვიცოდე, მე ორიენტირებული ვარ კარგად ყოფნაზე!"

შემდეგ მან მითხრა: "მე დავურეკე თქვენს ქირურგს ყოველ 15 წუთში და ვუთხარი, რომ თქვენ არ მიეკუთვნებით ჩემს ინტენსიური თერაპიის განყოფილებას". გავუღიმე და დავეთანხმე მას.

ამჯერად ჩემს გასეირნებაზე გავაკეთე დიდი ოთახის ორი სრული წრე. მეორე წრეში მან მკითხა: "გინდა შხაპი მიიღო?"

მე მას შევხედე და ვთქვი, რომ ასეც მოვიქცეოდი და დარწმუნებული ვარ, რომ ეს დამეხმარება უკეთესად განცდაში და სასიამოვნო და განახლებაში.

როდესაც დავბრუნდი დასაძინებლად, მან თქვა, რომ ცოტა ხანს მოასწრებდა ამ ყველაფრის მომზადებას და რომ ის მოვიდოდა და მალე მომიყვანდა. ის ახლა მარტო მიმატოვებდა. აშკარა ნიშანი იმისა, რომ მან დამინახა რომ უკეთესდებოდა (თუმცა მე მაშინ არ ვიცოდი ამის შესახებ).

ნახევარი საათის შემდეგ ის დაბრუნდა და წამიყვანა. მე ავდექი და მისი დახმარება მჭირდებოდა და შხაპისკენ წავედით.

მან გამიხადა და სრულიად შიშველი დამიჯდა ერთ -ერთ თეთრ პლასტმასის სავარძელში და ხელის საშხაპე ხელში ამიტაცა და თქვა, რომ მალე დაბრუნდებოდა. არაფრის გადატანა არ შემეძლო, ერთადერთი რისი გაკეთებაც შემეძლო იყო იქ დავმჯდარიყავი იმავე პოზიციაზე, რაც მან დამიყენა. წყლის გადატანა საერთოდ არ შემეძლო.

როგორც ჩანს, ის ცოტა ხნით წავიდა, როდესაც დაბრუნდა და თავი კარის გარშემო შემოხვია. მან მკითხა, კარგად ვარ თუ არა, რაზეც ვთქვი დიახ.

შემდეგ მან თქვა: "მე რამდენიმე ექთანს მყავს აქ, კარგად არის თუ ისინი შემოვლენ?"

სახეზე ძალიან დიდი ღიმილით ვკითხე "და რისი ნახვა სურთ მათ?"

მან მშვენიერი სიცილით უპასუხა: "მათ უნდათ თქვენი შხაპის ქვეშ ნახვა!"

მე გამეცინა და ვუთხარი: "მე ასე მეგონა ... შემოიყვანე ისინი!"

სხვა ექთნები ყველანი შევიდნენ საშხაპე ოთახში, როდესაც მე შიშველი ვიჯექი შხაპის ვარდის ხელში. ჩემი ექთანი განაცხადა "როდემდე დ ი თქვენ ფიქრობთ, რომ ეს რეანიმაციულ განყოფილებაში უკვე აქ?"

მე ვთქვი: "არ ვიცი, ალბათ 70 წელი. "

მან თქვა: "დიახ, და შენ ხარ პირველი ვინც ოდესმე მიიღო შხაპი მასში. ჩვენ ვერ გავარკვეეთ, რატომ ჩაატარეს შხაპი ინტენსიური თერაპიის განყოფილებაში, სადაც ხალხს ღრუბლის აბაზანებს უკეთებენ! "

ჩვენ ყველამ ვიცინეთ.

მათ განაგრძეს ახსნა, თუ როგორ იყენებდნენ საშხაპე ყოველთვის სათავსოდ, ამიტომ მათ უნდა გაეწმინდათ და გაესუფთავებინათ.

ლინეტი და ამბერი დღის განმავლობაში ხშირად მესტუმრებოდნენ.

სადამოს 4 საათისთვის მოწესრიგებული მოვიდა და ინტენსიური თერაპიიდან გამომიყვანა და პალატაში წამიყვანა.

მას შემდეგ რაც პალატაში ჩავჯექი, ლინეტმა და ამბერმა წამიყვანეს საავადმყოფოს კაფეტერიაში და ყველამ ერთად ვისადილეთ და ვისაუბრეთ ჩვეულებრივ ნივთებზე.

იმ ორშაბათს ღამით მინდოდა მეძინა, მაგრამ პალატაში იყო მედდა ჯოჯოხეთიდან, რომელმაც დაარტყა ყველა უჯრა, მოფენილი და ვედრო და მთელი ღამე ხმამაღლა დადიოდა.

მე მკერდზე ვიბანდი განსაკუთრებულ სამკურნალო კრემს და ვიღებდი სპეციალურ დამატებებს, რომელსაც ჩვეულებრივ ყოველდღიურად ვიღებ. ლინეტმა შემოიყვანა ისინი ჩემთვის.

სამშაბათს დილით მოწესრიგებულმა მომიყვანა და ისევ რენტგენზე გადამიღეს, უფრო მეტი რენტგენი გადაიღეს, შემდეგ კი ისევ საწოლზე მიმაცილეს.

ყოველ საათში და ზოგჯერ უფრო ხშირად მივდიოდი სასეირნოდ დერეფნებში და მაინც ღრმად ვსუნთქავდი და მაინც ვსველებდი მცირე რაოდენობით სისხლს. მე ვიყავი დამოუკიდებელი და ვმოძრაობდი ოდნავ ნელი ტემპით ვიდრე ნორმალური სიარული.

მე მქონდა რამდენიმე სატელეფონო ზარი და რამდენიმე სტუმარი. ერთ -ერთი ასეთი ვიზიტორი იყო ინტენსიური თერაპიის ექთანი, რომელიც ჩემი დების მეგობარი იყო.

როდესაც მე პალატაში ვიყავი, მედდა შემოვიდა, რომელიც სწავლობდა რა იწვევს სერიოზულ ავტოავარიებს, რათა ავტომწარმოებლებმა შეძლონ ავტომობილების დიზაინის მორგება ამ დაზიანებების შესამცირებლად.

მან ბევრი კითხვა დაუსვა
ერთი კითხვა იყო "იყო თუ არა რაიმე, რაც ხელს უშლიდა ჩემს მხედველობას?"
ჩემი პასუხი იყო "დიახ"
მან ჰკითხა "და რა იყო ეს?"
მე ვუპასუხე "ჩემი ქუთუთოები!"

მან დაწერა, რომ არ ესმოდა, რომ ხუმრობდი, შემდეგ მან შემომხედა და მე დავინახე, რომ მან შემაფასა. შემდეგ მან გაიცინა.

მე მაშინ ვთქვი: "აირბაგების მტვერმა შემაჩერა იმის დანახვა, თუ სად უნდა გამეყვანა მანქანა უსაფრთხოდ"

ექთანიც მონაზონი იყო. ის მელაპარაკებოდა იმაზე, თუ რამდენად წარმოდგენელი იყო, რომ მე ცოცხალი ვიყავი. სანამ ის ჩემთან ინტერვიუს იღებდა, ინჟინერი აფასებდა ჩემს მანქანას. ერთი კვირის შემდეგ, როდესაც მე და ჩემი მეგობარი მაიკლი წავედით მანქანის დასათვალიერებლად და მისგან რაღაცების შეგროვების მიზნით, კაცმა, რომელმაც ის შეინახა, ჰკითხა: "რამდენი ადამიანი დაიღუპა მასში?" მაიკლ განაცხადა, რომ არავის დი ე დ და თქვენ ეძებს ადამიანი, რომელიც გადარჩა. ის შოკში იყო და თქვა, რამდენად წარმოდგენელი ვიყავი ცოცხალი (ან მსგავსი სიტყვები)

ოთხშაბათს დილით გულმკერდის ქირურგი მოვიდა ჩემს სანახავად და შემომახურა ფარდა და თავი დაუქნია გვერდიდან და თქვა: "მე მსგავსი არაფერი მინახავს ..."

ამ დროს მე ნამდვილად ვიფიქრე: "იქნებ ეს იმაზე უარესია, ვიდრე იმის გაცნობიერებას ვაძლევდი თავს ..."

მან თქვა: "მე არ მჯერა გუშინ გადაღებული რენტგენის სხივები, რომ დავურეკე მელბურნიდან გულმკერდის ქირურგს და ის და მე 24 საათის განმავლობაში გვეღვიძა და კვირა საღამოს და გუშინ დილით ვიღებდით რენტგენის სხივებს. ის დაეთანხმა ჩემს პირვანდელ დიაგნოზს, რომ ამოიღე შენი ფილტვების ნახევარი. ის ასევე ეთანხმება ჩემს ახლანდელ დიაგნოზს, რომ თქვენ გაქვთ მოზარდის ორი ახალი ფილტვი, რომლებიც არასოდეს ეწეოდნენ "

მე ვთქვი "მე 43 წლის ვარ"

მან თქვა: "მე ვიცი..."

ძალიან აღელვებული ვიყავი ... მივალწიე...

მე ვკითხე "რა ხდება ახლა?"

მან უპასუხა: "შეგიძლია წახვიდე სახლში"

მე ვკითხე "რამდენად მალე?"

მან უპასუხა: "რაც შეიძლება სწრაფად. მე მესმის, რომ თქვენ აკეთებთ სამკურნალო ტექნიკას და რომ you არიან ასევე ალების დამატებების და ეს ნათლად არის სამუშაო თქვენთვის და თქვენ უკეთესი იქნება სახლში. "

როდესაც ჩემი ლიფტი ჩამოვიდა ერთი საათის შემდეგ, რომ წამიყვანა სახლში, საავადმყოფოდან გამოვედი ჩემი ორთქლის ქვეშ.

უბედური შემთხვევიდან ორ კვირაში შევძელი ტარზანის მსგავსად მკერდში ჩავარტყა.

ჩემი გატეხილი ნეკნები და მოტეხილი მუცელი მშვენივრად განკურნავდა.

გასაკვირი არ იქნება, თუ ჩვენ ყველანი ვენდობით საკუთარ თავს და ჩვენს მიერ არჩეულ იდეებსა და შთაგონებებს?

მართლა რამდენად ვენდობით საკუთარ თავს?

მე ვიცი 1987 წლის შემდეგ წლების განმავლობაში, რწმენა და ნდობა, რომელიც მაქვს საკუთარი თავის მიმართ და რისი უნარიც მაქვს, ძალიან გაიზარდა. ეს არის უპირველეს ყოვლისა იმავე სამუშაოს გამო, რომელსაც ახლა [ვაზიარებ www.enjoyinnerpeace.com.au](http://www.enjoyinnerpeace.com.au) ამ ვებსაიტზე არის მრავალი ნივთი, რომელიც საშუალებას მოგცემთ განაგრძოთ თქვენი სულიერი ზრდა სახლში ყოფნისას ან სხვა მოგზაურობაში სხვა მოაზროვნე ადამიანების გაზიარების გზით .

თუ გსურთ ისწავლოს მუშაობა თქვენი Spirit გიდები, როგორიცაა ჯონ და სურვილს, რომ უფრო მეტი, თუ ვინ არიან, სადაც თქვენ არ მოდის, სადაც თქვენ აპირებთ და რატომ ხართ აქ, მერე თ არის საიტზე www.enjoyinnerpeace.com.au

ერთხელ იქ მის საიტზე

უპირველეს ყოვლისა უყურეთ 20 წუთიან ვიდეოს ჩვენი ისტორიის ჩანართზე მეორეც იყიდეთ ელექტრონული წიგნი.

მესამე, თქვენ შეგიძლიათ შეიძინოთ სახლის სასწავლო პროგრამა, რომლის საშუალებითაც შეგიძლიათ იმუშაოთ საკუთარ თავზე, საკუთარ სახლში

მეოთხე დაჯავშნეთ საკუთარი თავი ორიენტაციის პროფილის ერთჯერადი კონსულტაციისთვის, სადაც დაამყარებთ /დახვეწავთ მკაფიო ორმხრივ კომუნიკაციას თქვენს სულიერ დამხმარებებთან.

დამოკიდებულია თუ რამდენად შორს გსურთ აეწყო თქვენი სულიერი ზრდა არ არიან 600-ზე მეტი კურსები სულიერების და ბევრი სხვა მომსახურების შესაძლებელი.

გამოიკვლიეთ ვებგვერდი www.enjoyinnerpeace.com.au და თუ თქვენ გაქვთ რაიმე შეკითხვა, უბრალოდ დაუსვით .

ჯონი მოგზაურობს მსოფლიოში და ასწავლის ხალხს როგორ ისაუბრონ თავიანთ სულიერ მეგზურებთან, ენდონ საკუთარ თავს, იპოვონ თავიანთი ცხოვრების მიზანი და გამბედაობა განახორციელონ იგი.

თუ გსურთ ჯონი მოვიდეს თქვენს მხარეში, დაუკავშირდით მას ან მის თანამშრომლებს www.enjoyinnerpeace.com.au ვებ – გვერდის საშუალებით.

ასევე, თუ თქვენ ასევე ფლობს ინგლისურ და შეცდომები რომ translati on ინგლისური ვერსია ამ ნათარგმნი ვერსია, გთხოვთ, ჩემს ოფისში ვიცი და თუ თქვენ ბედნიერი გადაამოწმოს თარგმანი ჩვენთვის მაშინ ჩვენ სიხარულით ველით სიტყვა დოკუმენტი ვერსია შენ შეცვალო დიდი მადლობა წინასწარ გვებმარება ☺